

SEVİMLİ KONUKLAR

ZEYTİN

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2026

SEVİMLİ KONUKLAR - 3
ZEYTİN

Ellen Miles

Özgün adı: The Puppy Place-Shadow

ISBN: 978-605-188-824-8

© Ellen Miles, 2005

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı Aracılığı ile Scholastic Press'ten alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Son okuma: Arzu Alan Savıcı

Grafik uygulama: Erbil Kargı

Baskı ve cilt: Deniz Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

SEVİMLİ KONUKLAR

ZEYTİN

Çeviren
Anıl Ceren Altunkanat

BİRİNCİ BÖLÜM

“Çınar, neden çatalların yerini değiştirdin?” Defne kaşıklara dokunana dek masanın üzerini yokladı. Pürüzsüz biçimlerinden bunların kaşık olduğunu anlayabiliyordu. Peki, çatallar neredeydi?

Çınar salondan, “Ben hiçbir şeyin yerini değiştirmedim,” diye seslendi. “Masanın yakınında bile değilim.”

Defne masayı tekrar yokladı. “Ah, işte buradalar!” Bir avuç çatalı alıp dikkatlice masadaki yerlerine yerleştirmeye başladı.

“Demiřtim,” dedi Çınar. “Sen ne yapıyorsun bu arada?”

Defne kardeřinin yemek odasına geldięini du-

yabiliyordu. "Görme engelliymişim gibi yapıyorum," dedi. Gözlerine mavi bir eşarp bağlamıştı. Güzel bir göz bandı olmuştu.

"Hımm, tamam," dedi Çınar. "Ama neden?"

"Nasıl bir şey olduğunu anlamak istiyorum," diye açıkladı Defne. "Sınıfta *Hayat Hikâyem* kitabını okuyoruz. Yazarı Helen Keller (Helin Kelır). Bu adı daha önce duymuş muydun?"

Çınar başını iki yana salladı.

Yanıtını duyamayan Defne, "Ee, duydun mu?" diye sordu.

Defne'nin baş hareketini göremeyeceğini hatırlayan Çınar, "Ha..." dedi. "Hayır."

"Sanırım dördüncü sınıfa geçtiğinde duyacaksın," dedi Defne. Çınar'a kendisinin daha büyük ve daha akıllı olduğunu hatırlatmaktan hiç geri kalmazdı. Ablasının onu göremeyeceğini bilen Çınar yüzünü buruşturup dil çıkardı.

Defne, "Neyse," diye devam etti, "Helen Keller görme ve işitme engelli bir kızmış. Konuşamıyormuş da. Hayal edebiliyor musun?"

Çınar bu sefer başını sallarken hayır demeyi de akıl etti.

"Eh, ben hayal etmeyi deniyorum," dedi Defne. "Yani en azından görme engelli olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Helen Keller'ın rehber köpeği var mıymış?"

"İyi soru," dedi Defne. "Hayır, köpekleri çok seviyormuş, bir sürü de köpeği varmış ama rehber köpeği yokmuş. O zamanlar görme engelli insanlara yardım eden rehber köpekler yokmuş." Defne, Çınar'ın iç çektiğini duydu. Defne farkındaydı, kitap gibi konuştuğu için kardeşi muhtemelen gözlerini deviriyordu. Ama Defne'nin elinde değildi. Bilgiyi seviyordu. Özellikle de köpeklerle ilgili bilgileri.

Defne ve ınar köpeklere bayılıyordu. Tabii minik kardeşleri Boncuk da. Aslında gerçek ismi Ada olan Boncuk *kpekmiş* gibi yapmayı da çok seviyordu. Köpek oyuncaklarıyla oynamayı, köpek yatağında uyumayı seviyor ve konuşmaktan çok havlıyordu.

Ama Boncuk köpek rolü yapsa da bir köpek değildi. Bu yüzden Defne ve ınar hemen her gün bir köpekleri olması için anne ve babalarına yalvarmaya devam ediyordu. Babaları Tuna Bey de köpekleri çok seviyordu. Ama o ve hayatı boyunca bir kedisever olan anneleri Güneř Hanım ailenin tam zamanlı bir kpeğे hazır olmadığını düşünüyordu. Annelerinin hep dediği gibi, köpek büyük bir sorumluluktur. Bu, çok emek ve mesuliyet demektir.

Defne bunu biliyordu. Ve buna hazırdı. Bunu kanıtlamıştı da. Orman ailesi yakın zamanda iki

yavru köpeğin geçici ailesi olmuş, yavrulara kalıcı yuva bulunana dek onlarla ilgilenmişti. Çınar ile Defne yavrulara iyi bakmak için gerçekten çok çalışmıştı. Annelerinin ve babalarının yardımıyla onlara eğitim de vermişlerdi.

Defne, Çınar'a, "Kartopu nasıl?" diye sordu. Kartopu geçici olarak baktıkları son yavruydu. Beyaz teriyer, Çınar'ın can dostu olan Firuze Hanım'la yaşıyordu artık. Can Dostlar bir okul projesiydi, çocuklar Güzelbahçe adındaki yerde yaşayan yaşlı insanları ziyaret ediyordu.

"Harika!" dedi Çınar. "Firuze Hanım ona oyuncaklarını kendi başına toplamayı öğretmiş. Kartopu oyuncakları köşedeki sepete taşıyor. Sonra gelip ödül bekliyor."

"Kartopu tam bir zekâ küpü," dedi Defne. Üst üste duran tabakları buldu ve yine eliyle yoklayarak onları yerlerine yerleştirdi. "Bana sorarsan